

**„Da, trebuie să fim optimiști. Timpurile se schimbă
și noi trebuie să ne schimbăm odată cu ele...”**

**Rodica Subțirelu în dialog cu Florian Laurențiu Stoica
Cronica Timpului Nr. 12, ianuarie 2016**

FLORIAN
LAURENȚIU STOICA

Domnule Stoica, sunteți absolvent al Academiei de Studii Economice, licențiat în științe juridice, un om de afaceri echilibrat. Care vi se par cele mai importante probleme ale României în această perioadă și ce soluții ar putea fi pentru rezolvarea acestor situații?

Este o întrebare cu un spectru de răspuns foarte larg, interdisciplinar și care din perspectiva sfârșitului de an 2015, prin eventualele detalieri de cauze/efect, pot fi generate paleative de structurare ale unor posibile evoluții economico-sociale viitoare.

Până la sfârșitul anului 1989 (nu avem dreptul moral de a nu mai face comparații, indiferent de polaritate) structura economică piramidală avea la vârf ministere apoi centrale industriale din subordinea ministerelor și întreprinderile de comerț exterior; ele aveau contractele externe și dolarii pe mâna lor. La începutul anilor '90 au fost desființate „centralele”, apoi într-un fel sau altul ministerele, ICE-urile (întreprinderile de comerț exterior au rămas fără obiectul muncii), iar întreprinderile de stat au început să „funcționeze” ca un bondar fără cap.

Acesta este trecutul, dar prezentul cum ar trebui să funcționeze? Că de fapt aceasta se așteaptă nu numai de la o simplă întrebare.

După mintea și experiența mea, ar trebui să funcționeze mecanisme coagulative și nu distructive. Unele ministere, că tot se vaită că le-au rămas pe cap o serie de societăți comerciale cu capital de stat, ar trebui să-și ia rolul în serios și să învețe pentru a gestiona corect acest capital, după modelul francez (Apar Nova, Dacia Renault) sau austriac, ori multinaționale cu capital preponderent de stat.

AVAS-ul, dacă mai și există, ar trebui să vadă cam ce mai e în portofoliul său și ce s-a ales cu contractele de privatizare unde mai are și ceva procente, iar la societățile profitabile (și sunt destule) să listeze nu pe Bursa din România, care este nesemnificativă, ci pe bursele puternice. Să tragă la răspundere posesorii (sau intermediarii) care au „câștigat” societăți comerciale pe care apoi le-au ras din temelii. Am dat doar câteva exemple, lista tuturor direcțiilor de acțiune (nu acelea ale DNA-ului) este vastă, fiind necesară o carte verde, ori orice altă culoare ar avea, care să cuprindă în clar, obiectiv, unde suntem acum și ce perspective avem, unde trebuie să acționăm, cu ce mijloace, cu ce resurse umane; modul de atragere a fondurilor europene, votarea de urgență a unor acte normative închise în sertarele tuturor guvernanților precum: Parteneriatul Public/Privat, legea micului meseriaș, de ce nu, legea polițistului, a medicului etc.

Sunteți președintele Fundației Literar-Istorice „STOICA”. Considerați binevenită implicarea societății civile în colaborarea cu guvernul României?

Societatea civilă, în ansamblul ei, are pe medie un rol activ în a sprijini orice fel de guvern ar fi la putere. Spun pe medie, pentru că o serie de ONG-uri au mai degrabă un rol decorativ, ca să nu mă exprim mai tăios.

Încerc de ceva timp să le promovez în revista de circulație națională „Independența Română - Independența prin cultură” și constat că la pagina de ONG-uri cu greu găsesc interlocutori, se sfiesc spre a apărea în public. Participă mai degrabă la manifestări publice, intervenții pe media, dar nicidecum de a-și explicita adevărata existență.

Din stufoasa listă oficială a ONG-urilor constat că numărul celor de la noi îl depășește copios pe cel din Germania, Franța, Spania etc. Se pune, firesc, întrebarea cine sunt acestea, ce fac ele, ce fonduri vehiculează și de unde, dar mai ales care este finalitatea acțiunilor lor. Se vor exprima, față de

aceste aserțiuni, vehement, cele care într-adevăr fac ceva; nu la acestea mă refer, ci la cele aproape 16.000 de „surate” înregistrate oficial.

Societatea civilă, formată atât din ONG-uri, asociații liber profesioniste, inițiative private non-profit și alte formule civice nu are cum să colaboreze cu orice guvern, indiferent de coloratură. Ei pot fi doar parteneri.

Prin anii '90, niște distinși membrii ai GUVR (Grupul Un Viitor Pentru România), de fapt o scânteie de tip Bilderberg îmi adresau un soi de interpelare de tipul cum ar putea fi eradicată mafia din comerț. Era de fapt o obsesie postcomunistă, că toate relele societății românești s-ar datora unei așa zise mafii centrată pe comerț. O idee cu totul greșită.

Le-am răspuns că mafia în sens generic nu trebuie să sperie pe nimeni. Cu cât aceasta (mafie, așa cum ei o înțelegeau) este mai puternică, statul de drept este mai slab și invers. „Mafia”, înțelegând totalitatea acțiunilor distructiv-naționale, reprezintă de fapt un fel de barometru al societății.

Am fost privit ca un ciudat, că nu am dat răspunsul așteptat. Actualmente în sens practic, vectorii societății civile, dezbrăcați de eventuale încrâncenări politice, trebuie să fie partenerii oricăror guvernări, ignorarea ori trecerea în derizoriu a acestora pot genera falii în gestionarea tuturor segmentelor sociale.

Credeți că în mentalitatea cetățeanului român, în ultima perioadă, s-a schimbat ceva? Tinerii, de exemplu, sunt mult mai îndrăzneți, nu simt nicio îngrădire și nu se lasă intimidati de limitări și conveniențe sociale, par a renunța la vechile valori morale însușindu-și altele noi.

În acest bulion socio-politic, o parte din tinerii noștri, cei care mai și rămân pe aici, încearcă să-și croiască, în mod pragmatic, un loc sub soarele românesc. Sunt adesea formați pe un câștig imediat, substanțial, cu orice risc uman. Mulți, foarte mulți, lucrează în multinaționale. Unii dintre ei, prin multiple programe de fidelizare (de ce nu de îndoctrinare) ajung să moară la propriu pe rugul capitalismului agresiv dezvoltat.

Alții, pe așa zisele platforme multinaționale, li se însuflă idei apoi și aderă (că nu au încotro) la un stil de viață „tip robot”; sunt complet decuplați de realitățile românești pe care după ceva ani, când încearcă o eventuală reinsertie, nu le mai înțeleg. Da, au avantajul unui câștig material substanțial; dar cu ce preț?

În prezent, tinerii, vorbind în mod generic, nu sunt organizați suficient de mult (din păcate) pentru a reprezenta, cum ar fi firesc, o voce, o forță pe firmamentul socio-politic românesc.

În ceea ce privește cuplarea tinerilor spre zonele politicii, nu cred că mai trebuie să dezvolt acest subiect; a fost și este un total fiasco.

Bună parte dintre ei, sub atenta supraveghere a seniorilor, sunt acum sub „aripa” DNA-ului.

Cum vedeți viitorul? Realitatea este destul de pesimistă, dar în viitor totul trebuie să fie mai bine. Eu sunt optimistă. Se spune că timpul le va rezolva pe toate. Trebuie să ne gândim că viața poate fi îmbogățită nu numai cu bani, ci și spiritual?

Viitorul reprezintă un amalgam de gânduri, speranțe, evoluții previzibile ori gestante, de neîmpliniri ori, din ce în ce mai rar pe acest areal românesc, de realizări, de performanțe, adesea singulare dar dătătoare de imbolduri spre expansiuni în domenii felurite, în fine, de germeni coagulativi spre a desăvârși națiunea română cu un rol semnificativ pe eșicherul socio-politic măcar european. Da, trebuie să fim optimiști. Timpurile se schimbă și noi trebuie să ne schimbăm odată cu ele, „tempora mutantur et nos mutamur in illis” (lat), o cugetare poate actuală a împăratului Lothar I care față de impetuoșitatea lui din trecut a sfârșit prin a se călugări.

Nu timpul rezolvă problemele sociale, poate doar pe cele trecător lumești. El, timpul, poate doar ascuți, acutiza, întărâta, chiar până la un soi de colaps, ce nu se rezolvă/soluționează atunci când el îți și permite. Nu întâmplător una din maximele ce-mi aparțin, aflată pe frontul revistei „Cronica Timpului” - „Timpul curge pentru fiecare” are într-un anume sens o valoare de simbol. În filozofie timpul este definit ca fiind un flux continuu, ireversibil, care nu poate curge decât într-o singură direcție. Reprezintă un concept în care evenimentele se succed din trecut, prin prezent spre viitor. Timpul cosmogonic, de pildă, din opera lui Mircea Eliade pune în același creuzet, disecând nuanțele,

fațetele sale în diverse orânduiri, ipostaze ori mentalități antagonice sacru/profan. În acest demers avem căi felurite a ne raporta în existența noastră profană, păcat/iertare, semeție/pocăință, consumism/cumpătare etc.

În ansamblul ei, societatea umană, în prezent, trece printr-un fel de purgatoriu. Deocamdată, banii, sângele economiei, reprezintă unicul criteriu de diferențiere, pasul următor, desigur, îl reprezintă bogăția spirituală a individului, a unei națiuni, în fine, așa cred eu, că „pasul” spiritual diferențiază lumea brută (cea a banului) de cea nobilă (aceea a spiritualității). Cea din urmă lasă amprente spre viitorime, de prima nu-și mai amintesc după curgerea timpului, uneori decât istoricii.

Ați devenit jurnalist. Ce bucurii și greutăți întâlniți pe această nouă cale a vieții?

Jurnalismul reprezintă o meserie, cu oameni calificați și pregătiți în această știință. Înainte de '90, la „Academia Ștefan Gheorghiu” erau „pregătiți” spre a în-doctrina la rândul lor masele proletare și a înfiera orice atitudine contrară PCR o grămadă de indivizi, parte din ei și astăzi mai sunt asemenea „dinozauri” printre noi. Scriu din plăcere, cum alții merg la pescuit, pe stadioane ori colecționează (timbre, fluturi, capace de bere, cutii de chibrituri etc); iar acest „moft” mi-l permit foarte rar, deoarece în restul timpului trebuie să muncesc pentru „bugetul statului”.

Jurnalismul, în prezent, a trecut, masiv, cu arme și bagaje din forma scrisă/tipărită în format electronic, din păcate; dar practic. Pentru că presa scrisă nu mai este cumpărată/citită iar difuzarea/împrăștierea ei în teritoriu e un fel de muncă în zadar; zălog fiind acel prim ministru pușcăriaș care a distrus la propriu sistemul de distribuție al ei la nivel național.

După multe amânări, începând cu anul 2015, am readus în actualitate un titlu de publicație, „Independența Română - Independența prin cultură”, al unui strămoș de-al meu, ziar care a văzut lumina tiparului la Buzău, în anul 1874.

Am coagulat în paginile acestei reviste idei, luări de poziție, studii ori analize ale unor somități pe domeniile lor de activitate. Aș enumera: Rodica Subțirelu - redactor șef, seniorii editori conf. univ. Corneliu Zeana, conf. univ. Gabriel Năstase, gen. dr. Emil Străinu, Dacian Bradea, Romanița Ștențel, Petre Răcănel, Geo Călugăru.

Este un demers pe care cu greu îl realizez, dar nobil. Iar o publicație, indiferent de denumirea ori orientarea ei, este precum o navă. Vitregiile naturii, a vremurilor nu o pot abate din drumul său, comandantul este obligat să fie pe puntea navei, chiar dacă mateloții au evadat în vreo bodegă pentru trecătoare și necesare distracții, uitând de navă.

Îndrăznesc întrebarea - care este programul dumneavoastră de activitate într-o zi de lucru? Respectați sărbătorile?

Trebuie să menționez la această întrebare că, de când mă știu, sunt un bun creștin; nu habotnic. În consecință, respect sărbătorile ortodoxe, cultul morților, datinile transmise mie și eu mai departe urmașilor mei, toate acestea intrând în categoria lucrurilor sacre.

Din adolescență și până acum, nu ziua de lucru, ci cea de repaus reprezintă câteva ore; în rest îmi organizez timpul între funcția de manager al firmelor mele, de soț și tată, de prieten cu cei din jurul meu pe care îi stimez și îi iubesc. Și într-o secvență ne semnificativă (din păcate) de creator de valori artistice. De câțiva ani încoace, ca Președinte al Fundației Literar-Istorice „Stoika”, împreună cu membrii și simpatizanții noștri derulăm nenumărate programe având la bază tematici precum: editări de cărți, lansarea acestora însoțite de programe artistice, acțiuni/activități de prezentare a unor personalități în cadrul unor școli, editarea revistei lunare „Independența Română - Independența prin cultură” într-un tiraj de 2000 de exemplare, cu răspândire la nivel național. Unele din manifestări au fost organizate prin parteneriate precum UZPR, Muzeul Țăranului Român, Liceul „Nichita Stănescu”, Școala „Nicolae Labiș”.

Știu că va continua dialogul nostru, dar trebuie să vă întreb - tot ce ați gândit să realizați, ați realizat?

Gândul, în principiu, întotdeauna este înaintea faptei. Mi-am selectat anumite ținte (așa-zisa conducere prin obiective) pe care într-o măsură semnificativă le-am și realizat.

Uneori sunt prins în vâltoarea evenimentelor, dar găsesc miraculos un copac de care să mă agăț și astfel am timpul necesar să chibzuiesc asupra dimensiunii fracției realizat/nerealizat și constat că

Da, trebuie să fim optimiști. Timpurile se schimbă și noi trebuie să ne schimbăm odată cu ele...

valoarea punctuală se apropie de 0,8; nu-i mult, dar e satisfăcător.

Vă mulțumesc pentru interviul acordat și vă urez ca anul 2016 să fie așa cum vreți dumneavoastră.

